HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

כבורים לפירא. למיטין המלויין בסם כבורים: **למוכא קממרינן.** שלא יאכל מזבח קודם להם מיטים מדשיס [ז] והכא אכל ליה מזבח עומר מפירי להם אבל [ח] דמיכך שמא ניטו דבמדא שמא גדלו ניחד (ט) ועומר שריטו למילת מדם [ט] ושמי מלחם שרימנו להניח בכורים מפירות המילן [י]: **הגלה שריין.** שהיטו קודם להם או מנטר שריין. מנטר הוי פירי יותר מהגלה: **השמח.** לגבי מצוה שריין עומר ושמי הלחם בהשרשה מצוה השרשה [יא] קודם לעומר לף על פי שלא גדלה כלום וכדקתני ממני׳ הגלה ומנטר דפירי מינטרי: **שלא הגלה ומנטר דעלה מי הוי.** הגלה דעלה בפירות המילן בהשרשה המצוה או לא: **דמנדינהו וורעינהו קודם לעומר.** שלא שריטו עומר לאשמדה ולא השריטו בשעת עומר זה: **מהו לנקוטי.** לנקוטו מהן קודם השרשה: **כמאן דמדיין כבדא דמיא ושריטהו עומר.** להא דאמרן מפיק לה לעומר הבא מגידולין מיירי לו לומר בטלינהו מגב מרעא וכי לקוט להו מגידולין דמו: **יש להן אונאה כו׳.** דקיימא לן בשבת מציעא בפ׳ הזהב (דף ט׳.) אין מוטלה לקרקעות: **שדאי בה שיפא.** זרעתי בקרקע [יב] שבת כוריס: **ואמו סמדי דלא שדא בה אלא חמשה.** להשמח אינו שיעור מוטלה שמות בפ׳ הזהב (שם מט:): **כל דבר שבמדה.** כיון דקיפיד לף מחיל ואפילו בפחות משמות ולא שייכא בה דין מוטלה אלא שיטת מקח בעלמא ויחזיר מוטלה אלא כל המקח בטל וחוזר: **נשבעין עליהן.** דאמר בפ׳ הזהב (שם ט׳.) אין נשבעין על הקרקעות: **בקר.** דרכו לאכול מיטים ושלח בהמה כגון חמור וגמל ונשבעין עליהן או דלמא בטיל להו אגב ארעא ובמקרקעי דמו ואין נשבעין עליהן תיקו בעי רמי בר חמא חטין שבגללי בקר ושעורין שבגללי בהמה מהו למאי אילימא לטמויי טומאת אוכלין תנינא [יג] חטין [יד] שברעי בקר ושעורין שבגללי בהמה חישב עליהן לאכילה אין מטמא טומאת אוכלין לקטן לאכילה מטמא טומאת אוכלין אלא למנחות פשיטא דלא [טו] הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך לא צריכא דנקטינהו וורעינהו וקא בעי לאיתויי מנחות מינייהו מאי משום דמאיסותא הוא וכיון דזרעינהו אזדא למאיסותייהו או דלמא משום כחישותא הוא והשתא נמי [טז] כחושה [יז]תיקו בעי רמי בר חמא [יח]פיל שבלע בפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו למאי אילימא [יט]למבטל טומאתה תנינא [כ]כל הכלים [כא]יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה לא צריכא דבלע הוצין ועבדינהו כפיפה מצרית מי הוה ליה כבלי

והאמר רבא כל׳ דבר שבמדה ושבמשקל׳ ושבמנין אפי׳ פחות מכדי אונאה חוזר. לף שיחזיר לוגמה קמאר שלף לפילו ניטול מקח הוי למומכח לקמן בפרק המוכר (ב״מ נו.) ויש לתקדק מכאן למילתא דרבא פיחמר המוכר את הספינה (ב״מ דף נ.) ואמי מלחם שרימנו להניח בכורים לפילו בקרקעות וכן משמע בפ״ב דקידושין (דף מב:) דקאמר אבל פלגי במשמתא לף בלרבא הי׳ ורבינו שמואל לף פ׳ כן בפרק בית כור (ב״מ קג:) [שם קד. ד״ה פחות] למען בית כור עפר אני מוכר לך מדה במבל פיחת כל שהוא יכבה מוחיר ס) כל שהוא יחזיר משמע כי המקח קיים ופירש רבינו שמואל כי מקח קיים דאע״פ שטעו בשמה לף אין מיתמר דרבא לף אמר רבא בר רב חנן חטין שזרען בקרקע עומר מתירן או אין עומר מתירן היכי דמי אי דאשרוש תנינא אי דלא אשרוש תנינא [כ]דתנן אם השריש קודם לעומר עומר מתירן ואם לאו אסורין עד שיבא עומר הבא לא צריכא דחבדינהו [ב]וזרעינהו קודם לעומר ואתא עומר וחליף עלייהו וקא מיבעיא ליה מהו לנקוטי ומיכל מיניהו כמאן דשדייא בכבדא דמיא ושרינהו עומר או דלמא בטיל להו לגבי ארעא יש להן אונאה או אין להן אונאה היכי דמי אילימא דאמר ליה שדאי בה שיתא ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה אלא חמשה [ג]והאמר רבא [ד]כל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין אפי׳ פחות מכדי אונאה חוזר אלא דאמר ליה [ה]שדאי בה כדבעי לה ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה כדבעי לה יש להן אונאה דכמאן דשדייא בכבדא דמיא [ו] ויש להן אונאה או דלמא בטיל להו לגבי ארעא [ז]נשבעין עליהן או אין נשבעין עליהן כדשדייא בכבדא דמיא וכמטלטלי דמו ונשבעין עליהן או דלמא בטיל להו אגב ארעא וכמקרקעי דמו ואין נשבעין עליהן תיקו בעי רמי בר חמא חטין שבגללי בקר ושעורין שבגללי בהמה מהו למאי אילימא לטמויי טומאת אוכלין תנינא [ח]חטין [ט] שברעי בקר ושעורין שבגללי בהמה חישב עליהן לאכילה אין מטמא טומאת אוכלין לקטן לאכילה מטמא טומאת אוכלין אלא למנחות פשיטא דלא [י] הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך לא צריכא דנקטינהו וורעינהו וקא בעי לאיתויי מנחות מינייהו מאי משום דמאיסותא הוא וכיון דזרעינהו אזדא למאיסותייהו או דלמא משום כחישותא הוא והשתא נמי [יא] כחושה [יב]תיקו בעי רמי בר חמא [יג]פיל שבלע בפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו למאי אילימא [יד]למבטל טומאתה תנינא [טו]כל הכלים [טז]יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה לא צריכא דבלע הוצין ועבדינהו כפיפה מצרית מי הוה ליה כבלי

מבורים לפירא. לחיטין המלויין בסם כבורים: **למוכא קממרינן.** שלא יאכל מזבח קודם להם חיטים מדשיס [ז] והכא אכל ליה מזבח עומר מפירי להם אבל [ח] דמיכך שמא ניטו דבמדא שמא גדלו ניחד (ט) ועומר שריטו למילת מדם [ט] ושמי מלחם שרימנו להניח בכורים מפירות המילן [י]: **הגלה שריין.** שהיטו קודם להם או מנטר שריין. מנטר הוי פירי יותר מהגלה: **השמח.** לגבי מצוה שריין עומר ושמי הלחם בהשרשה מצוה השרשה [יא] קודם לעומר לף על פי שלא גדלה כלום וכדקתני ממני׳ הגלה ומנטר דפירי מינטרי: **שלא הגלה ומנטר דעלה מי הוי.** הגלה דעלה בפירות המילן בהשרשה המצוה או לא: **דמנדינהו וורעינהו קודם לעומר.** שלא שריטו עומר לאשמדה ולא השריטו בשעת עומר זה: **מהו לנקוטי.** לנקוטו מהן קודם השרשה: **כמאן דמדיין כבדא דמיא ושריטהו עומר.** להא דאמרן מפיק לה לעומר הבא מגידולין מיירי לו לומר בטלינהו מגב מרעא וכי לקוט להו מגידולין דמו: **יש להן אונאה כו׳.** דקיימא לן בשבת מציעא בפ׳ הזהב (דף ט׳.) אין מוטלה לקרקעות: **שדאי בה שיפא.** זרעתי בקרקע [יב] שבת כוריס: **ואמו סמדי דלא שדא בה אלא חמשה.** להשמח אינו שיעור מוטלה שמות בפ׳ הזהב (שם מט:): **כל דבר שבמדה.** כיון דקיפיד לף מחיל ואפילו בפחות משמות ולא שייכא בה דין מוטלה אלא שיטת מקח בעלמא ויחזיר מוטלה אלא כל המקח בטל וחוזר: **נשבעין עליהן.** דאמר בפ׳ הזהב (שם ט׳.) אין נשבעין על הקרקעות: **בקר.** דרכו לאכול מיטים ושלח בהמה כגון חמור וגמל ונשבעין עליהן או דלמא בטיל להו אגב ארעא ובמקרקעי דמו ואין נשבעין עליהן תיקו בעי רמי בר חמא חטין שבגללי בקר ושעורין שבגללי בהמה מהו למאי אילימא לטמויי טומאת אוכלין תנינא [ח]חטין [ט] שברעי בקר ושעורין שבגללי בהמה חישב עליהן לאכילה אין מטמא טומאת אוכלין לקטן לאכילה מטמא טומאת אוכלין אלא למנחות פשיטא דלא [י] הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך לא צריכא דנקטינהו וורעינהו וקא בעי לאיתויי מנחות מינייהו מאי משום דמאיסותא הוא וכיון דזרעינהו אזדא למאיסותייהו או דלמא משום כחישותא הוא והשתא נמי [יא] כחושה [יב]תיקו בעי רמי בר חמא [יג]פיל שבלע בפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו למאי אילימא [יד]למבטל טומאתה תנינא [טו]כל הכלים [טז]יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה לא צריכא

דבלע הוצין ועבדינהו כפיפה מצרית מי הוה ליה כבלי. תימה מי גרע מחיטין שבגללי בהמה לעניל לקטן לאכילה מטמאין טומאת אוכלין ומי איכא מאן דאמר ליה [יז]שדאי בה כדבעי לה ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה כדבעי לה יש להן אונאה דכמאן דשדייא בכבדא דמיא [יח] ויש להן אונאה או דלמא בטיל להו לגבי ארעא [יט]נשבעין עליהן או אין נשבעין עליהן כדשדייא בכבדא דמיא וכמטלטלי דמו ונשבעין עליהן או דלמא בטיל להו אגב ארעא וכמקרקעי דמו ואין נשבעין עליהן תיקו בעי רמי בר חמא חטין שבגללי בקר ושעורין שבגללי בהמה מהו למאי אילימא לטמויי טומאת אוכלין תנינא [כ]חטין [כא] שברעי בקר ושעורין שבגללי בהמה חישב עליהן לאכילה אין מטמא טומאת אוכלין לקטן לאכילה מטמא טומאת אוכלין אלא למנחות פשיטא דלא [כב] הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך לא צריכא דנקטינהו וורעינהו וקא בעי לאיתויי מנחות מינייהו מאי משום דמאיסותא הוא וכיון דזרעינהו אזדא למאיסותייהו או דלמא משום כחישותא הוא והשתא נמי [כג] כחושה [כד]תיקו בעי רמי בר חמא [כה]פיל שבלע בפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו למאי אילימא [כו]למבטל טומאתה תנינא [כז]כל הכלים [כח]יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה לא צריכא

דבלע הוצין ועבדינהו כפיפה מצרית מי הוה ליה כבלי. תימה מי גרע מחיטין שבגללי בהמה לעניל לקטן לאכילה מטמאין טומאת אוכלין ומי איכא מאן דאמר ליה שדאי בה כדבעי לה ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה כדבעי לה יש להן אונאה דכמאן דשדייא בכבדא דמיא ושרינהו עומר או דלמא בטיל להו לגבי ארעא יש להן אונאה או אין להן אונאה היכי דמי אילימא דאמר ליה שדאי בה שיתא ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה אלא חמשה והאמר רבא כל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין אפי׳ פחות מכדי אונאה חוזר אלא דאמר ליה שדאי בה כדבעי לה ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה כדבעי לה יש להן אונאה דכמאן דשדייא בכבדא דמיא ושרינהו עומר או דלמא בטיל להו לגבי ארעא נשבעין עליהן או אין נשבעין עליהן כדשדייא בכבדא דמיא וכמטלטלי דמו ונשבעין עליהן או דלמא בטיל להו אגב ארעא וכמקרקעי דמו ואין נשבעין עליהן תיקו בעי רמי בר חמא חטין שבגללי בקר ושעורין שבגללי בהמה מהו למאי אילימא לטמויי טומאת אוכלין תנינא חטין שברעי בקר ושעורין שבגללי בהמה חישב עליהן לאכילה אין מטמא טומאת אוכלין לקטן לאכילה מטמא טומאת אוכלין אלא למנחות פשיטא דלא הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך לא צריכא דנקטינהו וורעינהו וקא בעי לאיתויי מנחות מינייהו מאי משום דמאיסותא הוא וכיון דזרעינהו אזדא למאיסותייהו או דלמא משום כחישותא הוא והשתא נמי כחושה תיקו בעי רמי בר חמא פיל שבלע בפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו למאי אילימא למבטל טומאתה תנינא כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה לא צריכא

דבלע הוצין ועבדינהו כפיפה מצרית מי הוה ליה כבלי. תימה מי גרע מחיטין שבגללי בהמה לעניל לקטן לאכילה מטמאין טומאת אוכלין ומי איכא מאן דאמר ליה שדאי בה כדבעי לה ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה כדבעי לה יש להן אונאה דכמאן דשדייא בכבדא דמיא ושרינהו עומר או דלמא בטיל להו לגבי ארעא יש להן אונאה או אין להן אונאה היכי דמי אילימא דאמר ליה שדאי בה שיתא ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה אלא חמשה והאמר רבא כל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין אפי׳ פחות מכדי אונאה חוזר אלא דאמר ליה שדאי בה כדבעי לה ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה כדבעי לה יש להן אונאה דכמאן דשדייא בכבדא דמיא ושרינהו עומר או דלמא בטיל להו לגבי ארעא נשבעין עליהן או אין נשבעין עליהן כדשדייא בכבדא דמיא וכמטלטלי דמו ונשבעין עליהן או דלמא בטיל להו אגב ארעא וכמקרקעי דמו ואין נשבעין עליהן תיקו בעי רמי בר חמא חטין שבגללי בקר ושעורין שבגללי בהמה מהו למאי אילימא לטמויי טומאת אוכלין תנינא חטין שברעי בקר ושעורין שבגללי בהמה חישב עליהן לאכילה אין מטמא טומאת אוכלין לקטן לאכילה מטמא טומאת אוכלין אלא למנחות פשיטא דלא הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך לא צריכא דנקטינהו וורעינהו וקא בעי לאיתויי מנחות מינייהו מאי משום דמאיסותא הוא וכיון דזרעינהו אזדא למאיסותייהו או דלמא משום כחישותא הוא והשתא נמי כחושה תיקו בעי רמי בר חמא פיל שבלע בפיפה מצרית והקיאה דרך בית הרעי מהו למאי אילימא למבטל טומאתה תנינא כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה לא צריכא

מסורת הש״ס

ב) ב״מ נו: ע״ש, ג) [נקמן נ.], ד) מופסמת טהרות פ״ט ה״ח, ה) [ב״ב כב.], ו) כלים פכ״ה מ״ט שבת נב: ועח: סוכה יג: קדושין נט., ו) ל״ל קודם לעומר לו קודם לשמי הלחם תמ״ד כו׳. ל״ק, ז) ל״ל כל שהוא יחזיר ופי׳ רבינו שמואל יעכב המוכר כפי הסחמא והמקח קיים דאע״פ שטעה כו׳. ל״ק, ח) ל״ל מ״ה סם פיחת כ״ש יעכב וסמ״ל. ל״ק, ט) שמואל שיש לם ד׳ כו׳. ל״ק, י) [ני׳ ביצה ו.], יא) ל״ל מיזי דהוה מלא ונכלא עוף טהור שבכפיס ונכלא בהמה טמאה בכל מקום שלריך כו׳ ועיין בפ״ג דעוקלין. ל״ק, יב) ל״ל שלך שמן תרומה. ל״ק,

תורה אור השלם

1. וְכִי תַגִּישׁוּ עִוֵּר לִזְבֹּחַ אֵין רָע וְכִי תַגִּישׁוּ פִּסֵּחַ וְחֹלֶה אֵין רָע הַקְרִיבֵהוּ נָא לְפֶחָתֶךָ הֲיִרְצֶךָ אוֹ הֲיִשָּׂא פָנֶיךָ אָמַר יְיָ צְבָאוֹת: מלאכי א ח

הגהות הב״ח

(ה) רש״י ד״ה למזבח וכו׳ ניחד רק עומר שריטהו: (ו) ד״ה ושמא למלח כו׳:

גליון הש״ס

תום׳ ד״ה דבלע וכו׳ אלא לפי׳ שכבר נתחללה התרומה. עיין מתוס׳ דף לג ע״ב תוס׳ ד״ה ומתניא וכיומא דף עג תוס׳ ד״ה דתנן: **בא״ד** ומבעית דלא חשיב ליבול. תמוה לי דמלר קושיא הא הוי כמו בגע כפיפה דלף בטל טומאה כיון דהיה מחלה כלי:

מוסף רש״י

עומר מתירין. קס״ל מגידולין דילהו קמינעית ליה, ולהכי קמסהיל לי לאקרוב קודם לעומר שנינא. דעומר מתיר לף מגידולין במקמת מנחות (דף עג). ואפס מפרש טעמא אי דלא אשרוש. בשמת הבאת לעומר שנינא. לאין עומר מתירן דאחדיהנהו. מן המחם וכיו׳ ניריכים שיתיס עומר לאכילה וזרעינהו קודם לעומר. ולאן ליה עומר עלייהו בדלא לאקרוב אחדיהנהו ומיכל. כלומר מגידולין דילהו לא מינעית לן דאחר לפי׳ המיר עומר של שמעתך לף מזכיס קודם שמיהו קודם לעומר ולא מלריכהו הוו מגידולין לאמרין על שיפא עומר מפירי לף מינעית לי׳ לנקוטי מן מזכיס שבקרקע ומיכל לאחר העומר שרינהו עומר. שהעומר מתיר לף מלוטין המחובין שהשריטו או דלמא בטלינהו אגב ארעא. וקקרקע בעלמא דמו ולף שייך עומר נגייהו למלריכהו (בבא מלינא נו: ד).

שדאי. זרעתי כה בם שם שלין חזרה. למקח טעות הוא דהא מכהיל פירא בחזקת לן ולחיו לן וכיון שהמקח טעות הוא לחיל בעיל לה לגב אריא מחר, דבשי לחיטיעני קרקעות מדין הוא לף, מדין מקח טעות לף לחיטיעני שהרי אין זה מכר לחשעה שבמדה. לכיון דקפיד לף לחמיל (לקהלן עג). שהטעה כחמה, לחיל לחמת מכרי הוא לף להיינו לחמת משמות הוי מחילה בחתך הממכר לחומר, הכא מחר משום דטעות גמור הוא ושינהם גמי מחרין, אלא משום לחמת משמות מכרי הוא לף מחילה לגמרי לף נחכיון רבא לאקשויי ממחילת, ומיהו אלא לאפוקי ממחילת, ומיהו מקח טעות הוי לחזור שניהן אבל בחמת משמות הוי מחילה ויותר מזה אפילו בפחות משמות הוי מחילה ויותר מזה אפילו בפחות משמות הוי מחילה ויותר מזה אפילו בפחות